

allerlei soort 'gevalletjes' die zo dagelijks aan de orde zijn. U begrijpt mij hoop ik wel. *Ik hoor u al mopperen*, daar komt die 'rotvent' ook weer aandraven met de nodige *verzoekjes*. Ja Hooggeachte Directeur, het is waar, maar wij moeten toch trachten met elkaar door de moeilijkheden heen te komen. Meer dan ooit zijn wij thans op elkaar aangewezen. *Nach dem Krieg werden wir auch leben müssen.*¹

Niet alleen echter legde de Hoo jegens Duitsers en NSB'ers een stuitende gediensigheid aan de dag, hij gaf zich ook veel moeite om persoonlijk deel te nemen aan politie-onderzoeken in verband met malversaties op distributiegebied en zulks mede in een fase waarin een ieder wist dat die malversaties in ruime mate gepleegd werden om illegale groepen en onderduikers te helpen. In augustus '43 verzocht hij Harster, de *Befehlshaber der Sicherheitspolizei und des SD*, om een document dat hem het recht zou geven, onmiddellijk de hulp van alle politie-organen, Nederlandse en Duitse, in te roepen. In februari '44 ging hij er prat op dat hij het CDK perfect tegen overvallen beschermd had. Begin mei '44 beklagde hij zich persoonlijk bij Rauter o.m. over het feit dat Harsters opvolger hem, ter wille van het verstrekken van fietsbanden, de namen opgegeven had van Nederlanders die bij de 'SD' in dienst waren; de Hoo vond dat blijkbaar onvoorzichtig. Kortom, tot laat in de bezetting trachtte hij bij de bezetter in het gevlij te komen. Het paste in dat kader dat hij, wanneer hij schriftelijk bezwaren uitte tegen het beleid van Hirschfelds departement of van Louwes' rijksbureau, steeds het *Reichskommissariat* achter de rug van Hirschfeld en Louwes om een afschrift zond van zijn brieven. Daar kwam dan nog bij dat hij zichzelf en ook wel organisaties waar hij lid van was (de Jagersvereniging bijvoorbeeld - hij was een verwoed jager), steeds de nodige extra-bonnen toeschoof. 'Op zijn zachtst uitgedrukt', aldus een ambtenaar die in mei '44 aan Hirschfeld een speciaal rapport over het CDK uitbracht,

'gaat het bij de toewijzingen wel eens onbegrijpelijk toe. Het personeel vraagt zich af, waarom sommige firma's . . . zo goed worden bedacht. Indertijd werd er door de vele leidende figuren royaal geleefd . . . Alles tezamen genomen is het CDK nu niet bepaald een modelkantoor'² -

en de Hoo (hij was in die tijd, van een ziekte herstellend, kennelijk overwerkt) was bepaald geen modeldirecteur meer. Dat laatste was onmiddellijk na het bezoek van die ambtenaar gebleken, ja op de dag zelf waarop deze zijn rapport schreef: 10 mei '44. Die dag was de Hoo namelijk in Zwolle

¹ Brief, 10 jan. 1944, van K.L. aan S. de Hoo (Doc I-739, a-4). ² H. L. Dekking: 'Rapport organisatie CDK' (10 mei 1944) (Collectie-Hirschfeld, 7 e).